

קלב עירובין דף צב עמוד א תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שבת קודש)

אזתה חצר שעירבו בינם לבין עצמם אינם רשאים לטלטל כלים
ששבתו בחצרם אל החורבה, שמאחר ועירבו הרי מצויים כלי
בתיכם בחצר, ויש לחוש דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחורבה
– שמה יבואו להוציא אף את הכלים ששבתו בבתים אל החורבה.
וטעם הדבר שאוסר רב הונא בזה, לפי שתלמידו של רב היה, ונקט
להלכה כשיטתו, שבאופן שעירבו דיירי חצר לעצמם אסורים הם
לטלטל לחצר אחרת, לפי שיש לחוש שמה יוציאו לשם אף את
כלי הבתים.
וחייא בר רב אמר, אני שמעתי מאבי – רב שנותנים את החורבה
אף לאותה חצר שעירבה, כלומר, שדין שתי החצירות שווה לענין
החורבה, אמנם לא שמעתי ממנו האם שתיהן שוות בה להיתר או
לאיסור, ונראה לי לומר, שכוונתו בזה היא ששתיהן אסורות
לטלטל כלים ששבתו בהן אל החורבה. ואם תאמר שאין כוונתו
כן, אלא הוא סובר ששתיהן מותרות להוציא כלים ששבתו בתוכן
אל החורבה, אם כן יש לתמוה, מפני מה אין נותנים חצר שלא
עירבה לחצר שעירבה. כלומר, הרי באופן שיש שתי חצירות
הסמוכות זו לזו, אשר באחת מהן עירבו דיירי הבתים לעצמם
ובאחת מהן לא עירבו, סובר רב שאסורים דיירי החצר שעירבה
לטלטל את הכלים ששבתו בחצרם אל החצר שלא עירבה, לפי
שהוא חושש שמה יבואו להוציא לשם אף את כלי בתיכם,
שמאחר ועירבו דיירי הבתים שבהן חצר זו בינם לבין עצמם מצויים
כלי בתיכם בחצר, ואם נאמר שאין רב אוסר על דיירי החצר
שעירבה להוציא את כליהם לחורבה, אם כן, מדוע הוא אוסר
עליהם להוציא את כליהם לחצר שלא עירבה הסמוכה אליהם.
אלא בהכרח צריך לומר, שאין כוונת רב ששתיהן שוות להיתר,
אלא שוות הן לאיסור. וטעם הדבר שיש לאסור אף על דיירי
החצר שלא עירבה להוציא כליהם לחורבה, אף שאין חשש
שיוציאו לשם את כלי בתיכם, לפי שאילו נתיר להם את הדבר
יבואו אף דיירי החצר שעירבה להוציא לשם את כלי בתיכם
המצויים בחצרם.
דוחה הגמרא: אין להוכיח שכוונתו של רב היתה לאסור על שתי
החצרות לטלטל לחורבה, אלא יתכן שכוונתו היתה להתיר
בשתיהן, ומה שתמה חייא בנו מדוע אם כן הוא אוסר לטלטל
מחצר שעירבה לחצר שלא עירבה, אין זו קושיא, לפי שיש לחלק
ביניהם, הָתָם – שם, לענין טלטול מחצר שעירבה לחצר שלא
עירבה, סובר רב שיש לאסור בזה שמה יבואו להוציא לשם אף
את הכלים ששבתו בבתים, דפין דמנארי מאני דבתים כהצר אתי
לאפוקי – שמאחר וכלי הבתים משתמרים בחצר רגילים הם
להוציא כלים רבים מבתיכם אל החצר, ולפיכך יש מקום לחשוש
שאם נתיר להם לטלטל את כלי החצר לחצר השניה יבואו
לטלטל לשם אף את כלי הבתים. אבל תבא – כאן בחורבה, פין
דלא מנארי מאני דהצר בחורבה לא אתי לאפוקי – מאחר וכלי
החצר אינם משתמרים בחורבה אין דרך בני אדם להוציא לשם
כלים הרבה, ולפיכך ניתן להתיר גם לבני החצר שעירבה להוציא
את הכלים ששבתו בחצרם אל החורבה, ואין לחוש שמה יבואו
להוציא לשם אף את כלי הבתים.
הגמרא מביאה דעה אחרת בדברי חייא בר רב: איבא דאמרי – יש
שאמרו שמועה זו בלשון אחרת. חייא בר רב אמר, שמעתי מאבי
שנותנים את החורבה אף לאותה חצר שעירבה, כלומר, שדין שתי
החצירות שווה לענין החורבה. אך לא פירש האם שתיהן שוות בה
להיתר או לאיסור, ונראה לי לומר, שכוונתו היא ששתיהן מותרות
לטלטל את הכלים ששבתו בהן אל החורבה. ואם תאמר שכוונתו
של רב היתה ששתיהן אסורות, לפי שמצינו שהוא סובר שאין
נותנים חצר שלא עירבה לחצר שעירבה, אין האופנים דומים זה
לזה, משום דהָתָם – שם, לגבי טלטול מחצר שעירבה לחצר שלא
עירבה, פין דמנארי מאני דבתים כהצר – מאחר שכלי הבתים
משתמרים בחצר, רגילים הם להוציא כלים רבים מן הבית אל
החצר, ולפיכך לא שרי בהו רבנן – לא התירו בזה חכמים את

מי אמר רבי יוחנן הכי – כיצד יתכן שאמר רבי יוחנן (לעיל צא)
שהלכה כדברי רבי שמעון, שחצירות נידונות כרשות אחת לטלטל
מזו לזו, אפילו באופן שעירבו דיירי כל חצר לעצמם, והא – והרין
אמר רבי יוחנן ה'הלכה כסתם משנה', כלומר, שכאשר יש במשנה
דין הנשנה בסתם ללא חולקים, ובלא הזכרת שם התנא, יש לנקוט
כן להלכה, והרין – ושנינו לעיל (ע), שכאשר יש בותל שיעמוד בין
שתי חצירות, שהוא גבוה עשרה טפחים, ויש בו רוחב של ארבעה
טפחים, הוא חוצץ בין החצירות, ולפיכך דייריהם מערבים שנים –
שני עירובין, כלומר, דיירי כל חצר מערבים לעצמם, ואין מערבים
עירוב אחד יחדיו. ואם היו מונחים בראשו של הכותל פירות, אלו
– דיירי החצר האחת, עולין לראש הכותל מכאן – מצידו האחד,
ואוכלים שם את הפירות, ואילו – דיירי החצר השניה, עולין לראש
הכותל מכאן – מצידו השני, ואוכלים שם את הפירות, ובלבד שלא
יורידו אלו ואלו את הפירות למטה לחצר.
מבואר מדברי המשנה, שאסור לטלטל מחצר אחת לאחרת,
ולפיכך אסור להוריד את הפירות מראש הכותל אל החצירות
שלמטה. ומאחר ומשנה זו נשנית בסתם, בלא חולקים, יש לנקוט
כן להלכה לדברי רבי יוחנן. ונמצא שיש להקשות סתירה בדבריו,
שמצינו אחד הדבר פוסק כרבי שמעון שחצירות רשות אחת הן,
ומותר לטלטל מזו לזו, ומאידך הוא פוסק כסתם משנה שאסור
לטלטל מחצר לחצר. ואמנם, אילו היה סובר רבי יוחנן שלא התיר
רבי שמעון לטלטל מחצר לחצר אלא באופן שלא עירבו דיירי כל
חצר לעצמם, ניתן היה ליישב הקושיא, ולומר שהמשנה שם
עוסקת באופן שעירבו דיירי החצרות לעצמם, ולפיכך אוסרת היא
לטלטל מן הכותל אל החצרות. אבל מאחר וסובר רבי יוחנן שרבי
שמעון מתיר לטלטל מחצר לחצר בכל ענין, אפילו כשעירבו דיירי
כל חצר לעצמם, אם כן יש לתמוה מדוע אין המשנה מתירה את
הטלטול מראש הכותל אל החצירות.
השיב רב אשי לרבינא: מאי – מה היא כוונת המשנה ובלבד שלא
יורידו למטה, למטה לבתים. כלומר, אכן מותר להוריד פירות
מראש הכותל אל החצירות שלמטה, ואין המשנה אוסרת אלא
ליטול מראש הכותל ולהוליך לתוך הבתים, שכן לדעת הכל אין
לטלטל מחצר לבית באופן שלא עירבו יחדיו.
שב רבינא והקשה לרב אשי, כיצד יתכן לפרש את דברי המשנה
לענין שלא יורידו למטה לבתים, והא תני – והרי שנה רבי חייא
משנה זו בברייתות שסידר, וכך שנה בה, ובלבד שלא יהא זה – בין
החצר האחת עומד במקומו בקרקעית החצר ואוכל, וכן לא יהיה
זה – בין החצר השנית עומד במקומו ואוכל, כלומר, שאין המשנה
מתירה את אכילת הפירות אלא בראש הכותל בלבד, אך אסורים
הם להוריד למטה אף לחצר, ולא רק לבתים.
אמר ליה רב אשי לרבינא, ובי רבי לא שניא – מאחר שרבי לא
שנה את המשנה באופן כזה, אלא כתב סתם ובלבד שלא יורידו
למטה, אם כן רבי חייא שסידר את הברייתא, שהוא תלמידו של
רב, מפני לו לפרש שכוונת המשנה היא שלא יורידו לחצר, הרי
יתכן לפרשה לענין שלא יוליכו לבתים.
הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים בענין חורבה שבין שתי
חצירות: איתמר – נאמרה מחלוקת בבית המדרש, לגבי שתי
חצירות שבכל אחת מהן יש כמה בתים, ויש חורבה – בית חרב
אחת העומדת ביניהם – בין שתי החצירות. וחצירות אלו אחת מהן
עירבה, כלומר, דיירי הבתים שבאותה חצר עירבו בינם לבין
עצמם, ואחת מהן לא עירבה – לא עירבו דיירי הבתים לעצמם.
ונחלקו אמוראים האם מותר לטלטל מחצרות אלו אל החורבה,
או לא.
אמר רב הונא, נותני אותה – את החורבה לחצר זו שלא עירבה.
כלומר, שמתירים דיירי החצר שלא עירבו בינם לבין עצמם
להוציא כלים ששבתו בחצרם אל החורבה, שמאחר ולא עירבו
אין כלי בתיכם מצויים בחצר, ואין לחוש שמה יוציאו לחורבה,
אבל לחצר שעירבה לא – אין נותנים את החורבה, כלומר, שדיירי

37 – אף גג זה שעוסקת בו המשנה צריך שיהיו לו מחיצות ניכרות.
 38 כלומר, שאף על פי שאין לו מחיצות בפועל, אלא דנים את
 39 מחיצות הבית שתחתיו כאילו 'עולות' ומקיפות את הגג, מדין 'גוד
 40 אסיק מחיצתא', מכל מקום אין אומרים כן אלא באופן שהמחיצה
 41 החיצונית של הבית ניכרת לעומדים על הגג, אבל באופן שהגג
 42 בולט מעל המחיצה ואין ניכרת לעומדים עליו אין דנים את
 43 הגג כמוקף מחיצות, ואז אסור לטלטל את כלי הבית אפילו אל
 44 הגג הגדול.

45 וְלִשְׁמוּאל הַסּוֹבֵר (שם) שאומרים 'גוד אסיק מחיצתא' אף באופן
 46 שאין המחיצות ניכרות, קתני גַּג דִּמְיָא דְחָצֵר – אף לשיטתו שונה
 47 המשנה את דינה בשני אופנים כדי לדמות גג לחצר, מָה חָצֵר דְקָא
 48 דְרַסִּי לָהּ רַבִּים – כשם שהחצר דורסים בה אנשים רבים, אָף גַּג נִמֵּי
 49 דְקָא דְרַסִּי לָהּ רַבִּים – אף גג זה שעוסקת בו המשנה דורסים בו
 50 רבים. כלומר, מדובר באופן שהולכים אנשים רבים בין שני הגגות,
 51 ובזה מודה שמואל שהמחיצה שבין הבתים אינה עולה וחוצצת
 52 בין הגגות, לפי שמחיצה נדרסת היא, ועל כן אסור לטלטל כלים
 53 ששבתו בבית אל הגג הקטן שמעליו, שכן פרוץ הוא במלואו אל
 54 הגג הגדול. אבל אם לא היו אנשים דורסים שם היתה המחיצה
 55 שבין הבתים עולה וחוצצת בין הגגות ואף שהיא 'מחיצה שאינה
 56 ניכרת', ומותר היה לדיירי הבתים שלמטה לטלטל את כליהם אל
 57 הגג שמעליהם. נמצא, שכל אחד מן האמוראים מדייק מדברי
 58 המשנה כשיטתו. רב מדייק הימנה שמחיצה שאינה ניכרת אין
 59 עליה שם מחיצה, ואילו שמואל מדייק שדווקא מחיצה הנדרסת
 60 אינה מחיצה, אבל מחיצה שאינה ניכרת יש עליה שם מחיצה.

61 הגמרא מביאה דינים נוספים שיש ללמוד מדברי המשנה: וְתִיב –
 62 ישוב יחד רֶבֶה וְרַבִּי וְיָרָא וְרַבָּה בַּר רַב חֲנָן, וְתִיב אֲפִי גְבִיחוֹ – וישב
 63 אבִי אצלם, וְתִיבִי וְקֶאֱמָרִי – וישבו אלו האמוראים ורבה ורבי
 64 יזרא ורבה בר רב חנן ואמרו, שָׁמַע מִיָּנָה מִפְּתִינִי – יש ללמוד
 65 מדברי המשנה 'מפני שהיא כפיתחה של גדרולה', שדִּינָא דְחָצֵר
 66 הַגְּדוּלָּה מוּשְׁלִים בְּקִטְנָהּ, וְאֵין דִּינָא דְחָצֵר הַקְּטָנָה מוּשְׁלִים בְּגְדוּלָּהּ.
 67 כלומר, שדיירי החצר הקטנה נמשכים אחר החצר הגדולה
 68 ונידונים כמותה, אך דיירי החצר הגדולה אינם נמשכים אחר
 69 החצר הקטנה.

70 ועתה הם מפרשים כמה חילוקי דינים היוצאים מכך לענין כלאים
 71 וגט ותפילה: בִּיצֵר, אם יש נְפִשִּׁים נטועים בחצר הַגְּדוּלָּה, אֲסוּר לְזַרְעָה
 72 אֶת הַחֲצֵר הַקְּטָנָה בזרעים, משום דין כלאים, שמאחר והקטנה
 73 נגררת אחר הגדולה דנים כאילו הגפנים שבגדולה נטועים גם
 74 בקטנה, ולפיכך אסור לזרוע בה זרעים. וְאֵם וְזָעָה, הַזֵּרְעִין אֲסוּרִין
 75 משום כלאים,

1 הטלטול מחצר לחצר, משום שחששו דְאֵתִי לְאִפּוּקִי – שיבואו
 2 להוציא לחצר האחרת אף את כלי הבתים, אֲכַל בְּחוֹרְבָהּ לֹא מִנְטְרִי
 3 – אין כלי הבתים משתמרים בחורבה, ולפיכך התירו חכמים
 4 להוציא לשם את הכלים ששבתו בחצרות, ולא חששו שמא
 5 יוציאו לשם אף את הכלים ששבתו בבתים.

משנה

6 משנה זו עוסקת בדיני גג גדול הסמוך לקטן, וכן בדיני חצר גדולה
 7 הסמוכה לקטנה: גַּג גְּדוֹל הַסְּמוּךְ לַגָּג קָטָן, ופתוחים הם זה לזה בלא
 8 מחיצה ביניהם וצִיור א', ולא עירבו בעלי הגגות זה עם זה, הַגְּדוֹל
 9 מוֹתֵר – בני הגג הגדול רשאים להעלות אליו את כלי ביתם, ואין
 10 בני הגג הקטן אוסרים עליהם, לפי שיש לגג הגדול כעין מחיצות
 11 משני צידי הפירצה לגג הקטן, והן מועילות לדון אותה כ'פתח'.
 12 וְהַקָּטָן אֲסוּר – אך בני הגג הקטן אוסרים להעלות אליו את כלי
 13 ביתם, שהרי פרוץ הוא במלואו אל הגג הגדול, שהוא רשות
 14 האסורה להם בטלטול.

15 חָצֵר גְּדוּלָּה שְׁנִפְרָצָה לחצר קְטָנָה הסמוכה לה וצִיור ג', ועירבו
 16 דיירי כל אחת מן החצירות בינם לבין עצמם, אך לא עירבו אלו
 17 עם אלו, גְּדוּלָּה מוֹתֵרָת – דיירי החצר הגדולה רשאים להוציא את
 18 כלי בתיהם אל החצר, ואין דיירי החצר הקטנה אוסרים עליהם,
 19 שמאחר ויש לגדולה מחיצות משני צידי הקטנה אין הפירצה
 20 נידונית כלפיה אלא כ'פתח', וְקְטָנָה אֲסוּרָה – דיירי החצר הקטנה
 21 אוסרים להוציא את כלי בתיהם אל החצר, לפי שהיא פרוצה
 22 במלואה למקום האסור עליהם בטלטול. ומכל מקום אין הקטנה
 23 אוסרת על הגדולה מִפְּנֵי שְׁהִיא נידונית בְּפִתְחָהּ שֶׁל הַגְּדוּלָּה.

גמרא

24 הגמרא מבררת מדוע הוצרכה המשנה לכפול הדינים לענין גג
 25 וחצר: לָמָּה לִי לְמִיתָנִי תִּרְיָי – מדוע צריך לשנות את הדין
 26 שנתבאר במשנה בשני אופנים, הן לגבי גג גדול הסמוך לקטן והן
 27 לגבי חצר גדולה הסמוכה לקטנה, הרי די היה לכאורה באחד
 28 מהם, וממנו היינו לומדים אף לענין השני.

29 מבארת הגמרא: לְשִׁיתָת רַב, הַסּוֹבֵר (לעיל פט.) שאין אומרים דין 'גוד
 30 אסיק מחיצתא' לענין מחיצות הגג אלא באופן שהמחיצה
 31 התחתונה של הבית ניכרת לעומדים על הגג, קָתְנִי גַּג דִּמְיָא דְחָצֵר
 32 – לפיכך שונה המשנה את הדין בשני אופנים, כדי לדמות את הגג
 33 לחצר, מָה חָצֵר מִנְּבָרָא מְחִיצָתָא – כשם שהחצר מחיצותיה
 34 ניכרות, שהרי יש לה מחיצות בפועל, אָף גַּג נִמֵּי מִנְּבָרָא מְחִיצָתָא

עירובין דף צב עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שבת קודש) קלה

37 גם בחצר הקטנה, לפי שהיא נגזרת אחר הגדולה, ודינים כאילו יש
38 צואה אף בקטנה. אבל כשיש צואה בקטנה מותר לקרות קריאת
39 שמע בגדולה, שאין היא נגזרת אחר הקטנה.
40 הגמרא מביאה את קושיתו של אביי על דינים אלה: אמר להו אביי
41 לרבה ורבי זירא ורבה בר רב חנן, אם בדבריכם שהחצר הקטנה
42 נגזרת אחר הגדולה לענין כלאים, ולפיכך כשיש גפנים נטועים
43 בגדולה אסור לזרוע בכל החצר הקטנה, ואין די בהרחקת ארבע
44 אמות, אם כן מצינו מחיצה הגורמת לאיסור, שהרי אילולי (אילו)
45 אין מחיצה כלל בין הקטנה לגדולה היו שתייהן נידונות כחצר
46 אחת, והיה בעל הקטנה מרחיק ארבע אמות מן הגפנים שבגדולה
47 וזורע את חצרו, ואילו השקא – ועתה, שיש מחיצות בחצר הגדולה
48 סביב הפתח, נידונית החצר הקטנה כעומדת כולה בפתחה של
49 הגדולה, ואסורה היא בזריעה בכל שטחה. ודבר זה תמוה הוא,
50 שהרי על ידי מחיצה זו ראויות היו החצרות ליחלק זו מזו, וכיצד
51 יתכן שהיא גורמת שתהא החצר הקטנה נידונית כעומדת בתוך
52 הגדולה.
53 הגמרא מביאה את דברי האמוראים שאמרו את הדינים שנתבארו
54 לעיל, המנסים ליישב את קושיתו של אביי, ולהוכיח שאכן יש
55 מחיצה הגורמת לאיסור: אמר ליה רבי יודא לאביי, וכי לא מצינו
56 מחיצה לאיסור, והא תנן – והרי שנינו במשנתנו (לעיל ע"א), חצר
57 גדולה שנפרצה לקטנה, הגדולה מותרת בטלטול מן הבתים שבה
58 לחצר, והחצר הקטנה אסורה, מפני שהיא נידונית בפתחה של
59 הגדולה. ואילו השקא את גיפופיה, כלומר, אם היה בעל החצר
60 הגדולה בונה מחיצות בתוך חצרו משני צידיה, עד שהיה מיצר
61 את רוחבה כמידת רוחב החצר הקטנה (ראה ציור), היתה החצר
62 הגדולה נמי אסורה בטלטול, שכן מעתה אין לה מחיצות מצידי
63 הפתח, אלא פרוצה היא במלואה אל החצר הקטנה, ונמצא
64 שהוספת המחיצות גורמת לאסור את החצר הגדולה.
65 אמר ליה אביי לרבי זירא, אין להוכיח משם שיש מחיצה לאיסור,
66 משום דהתם סילוק מחיצות הוא – שם, הוספת המחיצות לחצר
67 הגדולה מסלקת את המחיצות הקודמות שהיו לה, ומעתה הרי
68 היא נעשית חצר אחת עם הקטנה, ובאופן כזה ודאי יתכן שתוספת
69 מחיצה תגרום לאיסור, אבל כיצד יתכן שהוספת מחיצות תגרום
70 לאיסור בלא סילוק המחיצות הקודמות.
71 אמר ליה רבא לאביי, וכי לא מצינו מחיצה לאיסור, והא אתמר –
72 והרי נאמר דין בבית המדרש,

1 ואילו הפנים שבגדולה מותרין הם, ואינם נאסרים מחמת הזרעים
2 שבקטנה, מאחר והפתח שביניהם נידון לגבי החצר הגדולה
3 כמחיצה, המפסקת בינה ובין הקטנה.
4 ואם יש פנים נטועים בחצר הקטנה, מותר לזרוע לכתחילה את
5 החצר הגדולה, אפילו בתוך ארבע אמות לגפנים שבחצר הקטנה,
6 לפי שהפתח שביניהם נידון כמחיצה לגבי החצר הגדולה.
7 ועתה הם מפרשים את הדין היוצא מכך לענין גט: אשה העומדת
8 בחצר הגדולה זרק לה בעלה גט בחצר הקטנה, ושתייהן שלה, הרי
9 זו מתגרשת. ואפילו לדעת הסובר שאין האשה מתגרשת על ידי
10 זריקת גט בחצרה אלא באופן שעומדת בתוך החצר, מכל מקום
11 מאחר ועומדת בחצר הגדולה הרי זה כאילו עומדת אף בקטנה,
12 שהרי הקטנה נגזרת אחר הגדולה.
13 אבל אם האשה עומדת בחצר הקטנה זרק לה בעלה גט בחצר
14 הגדולה, אינה מתגרשת, מאחר והגדולה אינה נגזרת אחר הקטנה,
15 ואילו האשה שבקטנה אינה נמשכת אחר הגט שבגדולה, לפי
16 שהאשה היא הקונה את הגט ולא הוא קונה אותה.
17 וכמו כן הם מפרשים כמה חילוקי דינים היוצאים מכך לענייני
18 תפילה: צבור העומד בחצר הגדולה ושליח הציבור עומד בחצר
19 הקטנה, הרי אלו יוצאין ידי חובתן על ידי שליח ציבור זה, מאחר
20 ושליח הציבור העומד בקטנה נגרר אחר הציבור שבגדולה, והרי
21 הוא כעומד עמהם באותו מקום.
22 אבל אם הציבור עומד בחצר הקטנה ואילו שליח הציבור עומד
23 בחצר הגדולה, אין הם יוצאין ידי חובתן על ידי שליח ציבור זה,
24 שהרי אין החצר הגדולה נגזרת אחר הקטנה, ואילו הציבור
25 שבקטנה אינו נגרר אחר שליח הציבור שבגדולה שכן אין הרבים
26 נמשכים אחר היחיד, ונמצא שאין שליח הציבור עומד בתפילה
27 יחד עם הציבור.
28 וכן הוא הדין לענין צירוף עשרה למנין, שאם עומדים תשעה
29 אנשים בחצר הגדולה ויחיד בקטנה הרי אלו מצטרפין יחדיו למנין
30 של עשרה, שכן היחיד שבקטנה נמשך אחר התשעה שבגדולה.
31 אבל אם תשעה אנשים עומדים בחצר הקטנה ואחד בגדולה אין הם
32 מצטרפין למנין של עשרה, שכן היחיד שבגדולה אינו נמשך אחר
33 התשעה שבקטנה, ואף התשעה אינם נמשכים אחר היחיד, מאחר
34 ואין הרוכב נגרר אחר המיעוט.
35 וכן יש בזה חילוקי דינים לענין אמירת דבר שבקדושה במקום
36 שאינו נקי. שאם יש צואה בחצר הגדולה אסור לקרות קריאת שמע

אגרות קודש

ב"ה, ו' תמוז, תשי"ט

הרה"ח הו"ח אי"א נוי"מ וכו' מהור"ש שי

שלום וברכה!

מוסג"פ הקונטרס לחג הגאולה, מכתב ממחנה ישראל ומכתב מועד המעמד. ובטח ישתדל ביותר לזכות בשלשתם את הרבים באופן היותר מתאים.

וע"ד הצחות י"ל שהנ"ל הם בג' קווין: קונטרס - תורה, מכ' ממחנ"י - ע"ד העלאה והתקשרות, והמכ' מועה"מ - גמ"ח עם עצמו וכב"ב שי'.

ויה"ר שב"ב יקוים מה דמסיים במאמר המוסג"פ, שע"י הג' קווין תהי' פדית הנפש ותומ"י מעלה אני כו' יעלה אותנו הקב"ה להגאולה הכללית בביאת מ"צ.

בפ"ש כהדו"ש

מ. שניאורסאהן